

— Той ами. Зълъ е ей! Ще ни погуби и окото му не ще мигне.

— А защо?

— Убилъ го Господъ! Исква всички ние, ей тукъ дето сме, да грабнемъ по едно червено яйце и право въ дома му. За Великденъ да бждемъ тамъ. . .

— Е?

— Та всъки отъ насъ трѣбва да сборичка яйцето си съ неговото. Ако неговото яйце победи, загубени сме.

Татунчо не трепналъ. Той билъ колкото мързеливъ. толкова и хитъръ. Цѣло село знаело, че на въдица лесно не се лови. Той постоялъ, постоялъ и спокойно отсѣкълъ:

— Дребна работа. Който се страхува, пакъ да се страхува

Разплакали се другаритѣ му отъ страхъ и си отишли. Татунчо пакъ си засвирилъ сладко, сладко, покачилъ се на една суха върба, откъсналъ отъ нея единъ сухъ клонъ и го занесълъ въ къщи. Заловилъ се за работа. Дѣлалъ, дѣлалъ си той и си тананикалъ. И ето, че скоро отъ сжщия върбовъ клонъ изржцетъ му се извъргалѣло, бѣло като снѣгъ, яйце. Трѣбвало само да го очерви. Какво ли е намислилъ да прави съ него този малъкъ дяволъ?

Дошелъ Великденъ. Нарамилъ Татунчо торбичката си съ малко хлѣбецъ, съ малко солчица и една две глави лукъ и поелъ пжтя за домътъ на управителя. Вървѣлъ бързо, но нали селото му било далечъ отъ него, Татунчо стигналъ чакъ на другия денъ. Стигналъ той и гледа много майки се събрали и плачели за погубенитѣ имъ вече синове. Имало и много момци, които

бледи и разтреперани чакали реда си. Трепналъ той, но не се уплашилъ. Трѣпнало му само сърдцето, като гледалъ, какъ невинно загивали момцитѣ. Не можалъ повече да търпи безумието на управителя. Разбуталъ навалищата. Стигналъ до входа и се провикналъ къмъ момцитѣ:

— Хей, нито единъ отъ васъ да не е посмѣлъ да ме пререди! Сега редътъ е мой.

Всички се спогледали. Кое е ли е пкъ това налудничево момче, дето самъ иска да умре?

— Татунчо, Татунчо! — сбутали се другаритѣ му отъ неговото село. Познали го. — Майчице загина си! — помислили си тѣ.

Дошелъ редъ на Татунчо. Изкачилъ той стѣпала и право при управителя.

— Добро утро! — викналъ той твърдо къмъ управителя.

— Далъ ти Богъ добро, дриплъ! — отговорилъ сърдито управителятъ.

— Че Господъ ми е далъ добро, далъ ми е. Стига ми. Но на тебе